

VILÁG PROLETÁRJAI EGYESÜLJETEK!

XX. (XXXVI.) ÉVFOLYAM, 25 SZÁM 2025. JÚNIUS 21.

300 FORINT

A Szabadság

MUNKÁSPÁRT

MUNKÁSPÁRTI HETILAP

A vasút a kapitalizmus áldozata

BALSZEMMEL

THÜRMER GYULA

Mi a bal szemünkkel nézünk a világra. Így sok mindent észreveszünk, amit csak a jobb szemünkkel nem látnánk. Másként is látjuk a világot, mondjuk úgy, balszemmel. Ezután minden számunkban elmondjuk, miként is látjuk az éppen esedékes eseményeket a saját politikai értékítéletünk alapján, balszemmel.

A vasút a kapitalizmus áldozata

Rájár a rúd mostanság a MÁV-ra. Kezdem ezért egy jó hírrel. 155 ifjú gyermekvasutast avattak fel Hűvösvölgyben. Ne tessék mosolyogni, ez tényleg jó hír. Mi lehet jobb annál, hogy minden gond és probléma ellenére a vasút népszerű a fiatalok között? Legyünk büszkék arra is, hogy a 12 kilométeres budai Gyermekvasút a világ leghosszabb olyan vasútja, ahol gyermekek szolgálnak. A Gyermekvasutat egyébként még a szocializmus építette, de a kapitalista rendszer megtartotta, és ez is jó.

Az iskolában azt tanítják, hogy a kapitalizmus fejlődése magával hozza a vasút fejlődését. A 19. század utolsó harmadában ez tényleg így is volt. Baross Gábor nem véletlenül kapott szobrot a Keleti pályaudvar előtt. Olyan vasúthálózatot teremtett, amely lökést adott a magyar gazdaság általános fejlődésének is.

Most azonban azt látjuk, hogy a vasút számtalan seből vérzik. A vasút nem édes gyermeke a rendszerváltás utáni magyar kapitalizmusnak, hanem áldozata. De kezdjük az elején!

A rendszerváltást a nyugat találta ki, és nekik volt jó. Ha nincs rendszerváltás a német tőke sohasem hódítja meg Kelet-Európát, benne kis hazánkat.

Az 1990-es években Nyugat-Európa már kiváló utakkal rendelkezett, minden erővel a korszerű vasúthálózat volt a fő cél. Amit támogattak odahaza, nem támogatták Magyarországon. A vasút drága, építsünk autópályákat, majd azokon szállítjuk a nyugati árut keletre! Hogy szennyezi a környezetet? Igen, de nem számít, mert a magyarok levegőjét teszi tönkre, nem a németekét!

A nyugati tőke diktált. Csak oda megy beruházás, ahol van autópálya. A magyar közlekedési szerkezet nem a magyar érdekeket szolgálta, hanem a nyugati tőkéét. A nyugati érdekeknek lett alárendelve nem csak a közlekedés, de a magyarországi ipar, sőt az egyes térségek fejlődése is.

A vasút sorsát nem az ország fejlődési igényei, hanem a tőke profit érdekei határozták meg. Zárjunk be mellékvonalakat, mert csak viszik a pénzt! Nem érdekes, hogy falvak fognak elszorvadni, az nem a vasút ügye!

Hagyjuk abba a saját mozdonygyártást, ne exportáljunk külföldre motorvonatokat, zárjuk be a javító műhelyeket! A nyugat, az EU része leszünk, majd kapunk onnan! Pár évtizednek kellett eltelnie ahhoz, hogy a rádöbbenjenek a rossz és bűnös döntésre, de az illet nehéz helyrehozni.

Privatizáljuk a teherszállítást, mert az pénzt, profitot hoz! A személyszállítás, ami csak viszi a pénzt, maradjon az állam gondja, kínlódjanak ők vele! Ezzel súlyos csapást mértek a vasútra, mert megszűnt a keresztfinanszírozás lehetősége. A szocializ-

musban a teherszállítás hasznának egy részét átcsoportosították a személyszállításba, és mindkettő működött.

Alakítsuk a MÁV-ot tőkés vállalkozássá! Ne szolgáltató állami intézmény legyen, hanem profitérdekeltségű vállalat! Ennek jegyében zárjuk be a pályaudvari éttermeket, a restiket, szüntessük meg az utasellátó szolgáltatót, adjuk el a vasútállomásokat!

Ne költsünk a pálya korszerűsítésére, legfeljebb lassabban megy a vonat! Ne vegyünk új mozdonyokat, új kocsikat, mert az ilyen beruházás nagyon lassan térül meg, a tőkének viszont most kell profit.

A következmények nem maradtak el. Lassú és pontatlan vasúti közlekedés. A közúti és vasúti szállítás összehangolásának hiánya. A drága menetjegyek. A vonatok és az állomások ocsmány állapota. És még valami, amiről nem beszélnek: a tőkés Magyarország elvesztette közlekedési függetlenségét. Felszámolta azokat gyárakat, intézményeket, amelyek segítségével saját erőből képesek lennének az ország fejlődését szolgáló közlekedést fejleszteni.

A közlekedés is olyan, mint az emberi szervezet. Ha elhanyagolnak egy betegséget, ha nem ügyelnek az egészséges életmódra, előbb jönnek a problémák, aztán az összeomlás, a vég.

Lehet szidni a MÁV-ot, lehet bírálni Lázár Jánost, de egy tény: a kormányzat felismerte, hogy a rendszerváltás óta folyó károkozást meg kell állítani. És sok mindent tettek is. A MÁV és a Volán összevonása igazi szakítás volt a múlttal. Az országos és megyei bérletek bevezetése a vasutat közelebb hozta az emberekhez. A mozdonyprogram, a saját vasúti kocsigyártás visszaállítása nem csak azt mutatja, hogy felismerték a múlt hibáit, de tesznek is ellene. A Belgrád-Budapest vasútvonal ugyan kínosan lassan épül, de élő bizonyítéka annak, hogy a keleti nyitás a közlekedésben is hasznosítható.

Sajnos, a lényeg, a tőke, a pénz uralma marad. Marad a nyugat, az EU nyomása, amely liberalizálni akarja a vasutakat. Vagyis a magyar síneken a MÁV mellett a nyugati vasúttársaságok is üzemelhessenek!

Továbbra is hiányzik a komplex gondolkodás. Kínában három magyarországnyi területen képesek komplexen tervezni, tudják, hogy kell gyár, de kell vasút is, sőt iskola, óvoda, kórház, és mindez egyszerre.

Nálunk is lehetne. Kezdjük mondjuk azzal, hogy ha leáll egy sorompó, akkor azonnal oda küldik a rendőrséget, a hadsereget és mehet a forgalom. Folytassuk azzal, hogy minden vonatot indulás előtt ellenőriznek, és akkor talán nem fordul elő, hogy egy intercity vonaton egyszerre romoljon el minden WC. A háború megnyerése ott kezdődik, hogy a katona minden nap beveti az ágát. Hát akkor fogjunk neki!

Zjuganov: ne engedjük Oroszországot belülről szétverni!

Oroszországot csak belülről lehet szétverni – figyelmeztet Gennagyij Zjuganov, az Oroszországi Föderáció Kommunista Pártjának elnöke az orosz parlament ülésén. Nagyon sok a gond. Elszabadultak az árak. A belső ellenzék, az „ötödik hadoszlop” Oroszország megdöntésére szervezkedik „Mutassuk meg, hogy támogatjuk Putyin elnököt!”

FOTÓ: KPRF.RU

Németország: Nőket a háborúba!

FOTÓ: BUNDESWEHR.DE

A német hadseregben a nők arányát 20 százalékra kívánják emelni – írja a Berliner Zeitung. A tervek szerint 460 ezer főre kell emelni a Bundeswehr létszámát.

Világháborút akar Izrael?

FOTÓ: CDNN21.IMG.RIA.RU

„Netanjahu egyértelműen egyoldalú döntése, hogy csapást mér Irán nukleáris és egyéb létesítményeire, elkerülhetetlenül azzal fenyeget, hogy bevonja a Trump-adminisztrációt a konfliktusba, amely tárgyalások útján próbálta megoldani Teherán nukleáris programjának problémáját. Ezek a tárgyalások sikerrel zárulhattak volna, ami valószínűleg a jobboldali radikális izraeli kabinet döntésének kiváltó oka volt” – vélekedik az orosz ria.ru újságírója. Az Irán elleni támadás súlyos következményekkel járhat.

Kína elítéli az izraeli agressziót

FOTÓ: GLOBALTIMES.CN

Kína elítéli, hogy Izrael megsértette Irán szuverenitását, biztonságát és területi integritását, Izrael azonnal hagyjon fel minden katonai kalandozással – nyilatkozta Kína ENSZ-képviselője.

NATO: kvantumsebességgel a háborúba!

FOTÓ: NATO.INT/NATO

„A tény az, hogy kvantumugrásra van szükségünk a kollektív védelmünkben. A helyzet az, hogy több erőre és képességre van szükségünk a védelmi terveink teljes körű végrehajtásához. A helyzet az, hogy a veszély akkor sem fog eltűnni, amikor az ukrajnai háború véget ér” – jelentette ki Rutte NATO-főtitkár Londonban. Mi is ezt akarjuk?

Szokjunk hozzá az idegen katonákhoz?

Június 9-24. között Saber Guardian 2025 elnevezés alatt NATO-hadgyakorlat folyik Németországban, Magyarországon és Romániában. Mintegy 10 ezer katoná gyakorolja be azt, hogy mit kell tenni a keleti hadszíntér gyorsan változó körülményei között. Az idegen katonák Magyarország területét is elárasztják. Szokjunk hozzá az idegen katonákhoz? Nem!

FOTÓ: HONVEDELEM.HU

Lesz új közlekedési múzeum!

FOTÓ: KEP.CDN.INDEXVAS.HU

Megújulás előtt áll az Északi Jár-műjavító Budapesten, ennek helyére költözik majd az új Közlekedési Múzeum.

Tessék folytatni, csak egy kicsit gyorsabban!

FOTÓ: STATIC.MTI.HU

Budapest és Székesfehérvár között első alkalommal ment utasokkal óránként 160 kilométeres sebességgel vonat pénteken – jelentette be Hegyi Zsolt, a MÁV-csoport vezérigazgatója. Hát, bárki is tagadja, azért fejlődünk. A 21. század második évtizedének közepére már tudunk 160 kilométert menni óránként. Jó, nem 250, mint Kínában, de azért kezdenek nem rossz. Tessék folytatni, csak egy kicsit gyorsabban!

Mire készülnek az amerikaiak és mi mit csinálunk?

FOTÓ: HONVEDELEM.HU

A HM közlése szerint 2025. június 10-én Quaid Quadri dandártábornok érkezett Budapestre, hogy a Védelmi Együttműködési Megállapodás (Defence Cooperation Agreement) keretein belül, mint az amerikai fél DCA végrehajtási megbízottja, aláírja az infrastrukturális végrehajtási megállapodást magyar partnerével, Hajnal István ezredessel. Ha jól értjük, utakról, vasutakról, repterekről, üzemanyagellátásról lesz szó. Mire készülnek az amerikaiak és mi mit csinálunk?

Lassabban, de nőnek az árak!

2025. májusban a fogyasztói árak átlagosan 4,4%-kal haladták meg az egy évvel korábbiakat. Áprilishoz viszonyítva átlagosan 0,2%-kal nőttek az árak. Az élelmiszerek ára 5,9%-kal nőtt (a vendéglátási szolgáltatások nélkül számítva 4,5%-kal), ezen belül a tojásé 26,0, az étolajé 25,3, a liszté 25,0, a kávéé 22,5, a csokoládé és kakaóé 22,3, a gyümölcs- és zöldségléé 14,1, a bűféáruké 10,6, az alkoholmentes üdítőitaloké 8,4, a tejé 7,3, a kenyéré 6,9%-kal. A termékcsoporton belül a margarin ára 30,0, a tejtermékeké 7,4, a párizsié, kolbászé 7,3, a sertéshúsé 1,6%-kal mérséklődött.

Vietnam: **PÁRTÉLET** függetlenség, jólét, szocializmus

Phan Đình Trạc, a Vietnami Kommunista Párt Politikai Bizottságának tagja, a Központi Bizottság titkára vezetésével magas szintű vietnami delegáció tett látogatást a Munkáspárt székházában.

A vietnami politikus meleg szavakkal emlékezett vissza arra a támogatásra, amelyet a magyar nép adott a vietnami népnek a függetlenség kivívásában, az ország újjáépítésében. Vietnam független, stabil országgént jelentős sikereket ért el a gazdaság és a társadalom fejlesztésében.

Kiemelte, hogy a Vietnami Kommunista Párt nagyra értékeli a Munkáspárt munkáját. Üdvözlük, hogy a Munkáspárt támogatja a magyar-vietnami kapcsolatok fejlődését, kiáll a vietnami nép mellett. Készek elmélyíteni a két párt együttműködését, kétoldali találkozókat szervezni, közelebb hozni a két ország fiataljait és készek együttműködni a nemzetközi kommunista és munkásmozgalmában is.

Thürmer Gyula elmondta: a Munkáspárt támogatja a Vietnami Kommunista Párt politikáját, a szocializmusról vallott felfogását. Mindent megtesz azért, hogy a magyar-vietnami együttműködés minden területen tovább folytatódjék. A Munkáspárt Magyarország stabilitásának és békéjének megőrzésében érdekelt.

Az eredendő bűnt nem lehet jóvá tenni!

Az eredendő bűnt nem lehet jóvá tenni! Ugye, emlékeznek Ádám és Éva tetteire a Bibliából? Nem tudnak ellenállni a kísértésnek, esznek a bűnös fa gyümölcséből és ezzel visszafordíthatatlanul eldöntik az emberiség sorsát.

Nekünk is megvan a saját, külön bejáratú eredendő bűnünk. Ne csodálkozzanak! Ez a tőkés rendszerváltás. Ez ugyanúgy eldöntötte Magyarországot, a magyar nép, a nemzet sorsát, mint a bibliai bűn az emberiségét. Ugyanúgy lehet mentségeket keresni, felelősök után kutatni, a lényeg nem változik. Nem sikerült ellenállni a kapitalizmus csábításának, belekerültünk a tőkés rendszer forgatagába, és most elszenvetjük az eredendő bűn minden negatív következményét.

Manapság sokan igyekeznek tisztára mosni a rendszerváltást. A kapitalizmus alapvetően jó, a rendszerváltás szükséges volt, csak rosszul csináltuk. Sokan úgy gondolják a mai elitből, hogy nem mi csináltuk, nem a miénk a felelősség az „elrontott” rendszerváltásért. Utólag nyugodtan tehetségtelennek, rossznak, hülyének nyilváníthatjuk azokat, akik csinálták, bárkit a rendszerváltók közül. Ugye sokaktól hallották már ezt a vélekedést?

Sokan emlegetik például, és ráadásul nagyon magas szinten, hogy hiba volt eladni a cukorgyárakat, hiba volt tönkretenni a nemzeti ipart és mezőgazdaságot. Igen, privatizálni kellett, mondják, de nem így, hanem másként, okosan kellett volna.

Salgótarjánban a város egyik vezetője arról beszélt, hogy „tönkrement az Acélgyár, az Üveggyár”, ami nagy kár, mert ma is szükség van acélra és üvegre, csak éppen most mástól szerzik be. Igen, nagy kár! De ezek a gyárak nem maguktól mentek tönkre, hanem a tőkés rendszerváltás során tönkretették őket konkrét emberek, olyanok, akiknek erre lehetőségük volt.

Cselekedhettek volna másként a rendszerváltók? Mondhattak volna német az ország vezetői az ország kirablására? Igen, de ragaszkodtak az eredendő bűnhöz. Bármilyen kapitalizmust akartak. Miért? Egyszerű a válasz.

Ha nincs rendszerváltás, ha nincs kapitalizmus, ma nem lennének milliárdosok, se Csányi Sándor, se Mészáros Lőrinc, se Leisztinger Tamás, se Bige László, se más.

Ha nincs rendszerváltás, ma nem lenne egy óriási hivatásos politikus réteg, amely hatalomhoz és sok pénzhez jutott.

Ha nincs rendszerváltás, nem lehetne magánkézbe átjátszani az állami üzemeket, a szakszervezeti üdülőket.

Ha nincs rendszerváltás, nem lenne magánkórház, magánrendelő, nem nyúlnák le az egészségügyre szánt állami pénzeket.

Mindehhez a munkásokat, a dolgozó embereket el kellett zavarni a parlamentből, a Néphadsereget, az állambiztonsági szerveket, a Munkásőrséget fel kellett számolni. Meg kellett szüntetni a 4 millió tagot számláló egységes szak-

szervezeti mozgalmat, meg kellett szüntetni a régi MSZMP-t.

A rendszerváltó magyar ellenzék, a népies konzervatív MDF és a liberális SZDSZ, egyedül ezt nem tudta megcsinálni. Ma persze mindenki bizonygatja, hogy csak ők, és senki más csinálta a rendszerváltást, de ez nem igaz.

A rendszerváltáshoz kellett az, hogy a nyugat folyamatos gazdasági és politikai nyomás alatt tartsa a szocialista Magyarországot. Kellott a nyugat pénze, támogatása ahhoz, hogy a rendszerváltó ellenzéki személyiségeket felkészítse a hatalom megszerzésére.

A nyugat mindenáron el akarta érni a célját, Kélet-Európa megszerzését, ezért nem sajnálták a pénzt. Nem sajnálták, de számolták. Nyilvánvaló volt, hogy a számlát benyújtják az 1990-ben hatalomra kerülő erőknél. A nyugat biztos volt benne, hogy fizetni is fognak. És valóban fizettek. Ráadásul busásan!

Ma sokat beszélnek nemzeti érdekekről, függetlenségről, de akkor kinek jutott eszébe, hogy a rendszerváltás nyugati támogatásának ára a magyar gazdasági és politikai függetlenség feladása lesz?

A rendszerváltó elitnek csak az számított, hogy az új hatalmi csoportok uralma garantált legyen, senki se fenyegethesse se belükről, se kívülről.

Miért nem kérte például az Antall-kormány a nyugati adósság törlését? Megtehetette volna, hiszen a rendszerváltás megnyitotta a magyar piacot a nyugati tőke előtt. Ennek fejében bevállalhatták volna, hogy valamit vesztenek. Antall József azonban nem akart ujjat húzni Kohl német kancellárral. Tudta, hogy a rendszerváltást valójában a németek csinálták. A német tőke bízott az MDF-ben, de ezt a bizalmat könnyű elveszteni. Nem kockáztatott, inkább vállalta, hogy fizetünk a nyugatnak, még ha beledöglik is a nép.

Miért ment bele a kormányzó elit abba, hogy eladják a magyar ipart? Nem tudta az Antall-kormány, majd utána a Horn-kormány, hogy az IKARUS, a MOM, a Ganz-MÁVAG és a többi versenyképes termékeket gyártanak? De tudták! Mégis engedték, hogy a nyugat megvegye vagy tönkretegye.

A szocializmus iparának és mezőgazdaságának szétverése azonban nem csak gazdasági kérdés volt. Nem csak arról volt szó, hogy a nyugati tőke megveszi vagy szétzúzza a magyar konkurenciát. A magyar elit ez vélhetően zavarta akkor is, de mégis belementek.

A rendszerváltás utáni privatizáció, a termelőszövetkezetek szétverése komoly társadalmi következménnyel is járt. Megszűntek a szocialista nagyüzemek, velük együtt eltűnt a nagyüzemi munkásság. Az a munkásosztály, amely nyertese volt a szocializmusnak és mely fennmaradása esetén felléphetett volna a tőke uralma ellen.

Az ipari nagyüzemeket felszámolták. A munkás az utcára került, később vagy kis magyar cégeknél, vagy

a multiknál talált munkát. Ez a munkásosztály szervezettségében, mentalitásában már más volt.

Hasonló történt a mezőgazdaságban. A termelőszövetkezetek felszámolásával megszűnt a szövetkezeti parasztság és agrárértelmiség, melyek szintén a szocializmus társadalmi bázisát jelentették.

A magyar rendszerváltó elit ennek nyomán érezhette magát biztonságban. Megszűntek a szocializmus-hoz kötődő osztályok. Ahhoz pedig sok idő kell, hogy a kapitalizmus viszonyai között létrejöjjön a tőkével szemben álló ipari és agrárdolgozói osztály.

Az eredendő bűnben való érdekeltség vezetett azokhoz a külpolitikai döntésekhez is, amelyek terhét ma viseljük. Miért kellett 1999-ben csatlakozni a NATO-hoz?

Ki fenyegette Magyarországot? Az oroszok? Ők biztosan nem. A nyugat a földre döngölte Oroszországot, Jelcin elfogadta a gyarmati szerepet és kiszolgált a nyugatot. Nem fenyegette se Magyarországot, se Közép-Európát! Jelcin 1999-ben még Jugoszláviát sem tudta megvédeni. A történelemben minden orosz cár szent kötelességének tekintette a szláv testvérek védelmét. II. Miklós szobra ma is ott áll Belgrádban. Jelcin engedte szétbombázni Jugoszláviát és megalázní a szerb népet.

A NATO nem külső fenyegetés miatt kellett. A NATO az új magyar uralkodó elitnek azt sugallta, hogy nem kell félniük a szocializmus visszatérésétől, NATO-országban még sohasem döntötték meg a kapitalizmust.

Nem tudta az akkori magyar vezetés, hogy a NATO garanciáért fizetni kell? De, nyilván tudták. Fizettünk is bőségesen. Húsz évig voltunk a NATO-val Afganisztánban. Értelmetlenül, bután, pazarolva a pénzt, elvonva a forrásokat fontosabb dolgoktól.

A mostani elit is ragaszkodik a NATO-hoz. Se a Fidesz, se az ellenzék nem bírálja, nem akadékoskodik. Ha a GDP 5 százalékát kell költeni fegyverekre, akkor annyit költünk! Nem kórházra, iskolára, hanem tankokra, ágyúkra.

Arra sincs semmilyen garancia, hogy a NATO, az USA a magyar kormány ellenkezése ellenére nem rántja bele Magyarországot egy Oroszország elleni háborúba.

2004-ben nem tudta a magyar elit, hogy mit jelent az Európai Unió? Most arról beszél mindenki, hogy akkor mi nem ilyen EU-ba léptünk be, mint amilyen a mai EU. És ha akkor olyan lett volna, mint most, akkor nem léptünk volna be!

Ki hiszi ezt el? Akkor nem volt világos, hogy az EU a német és a francia tőke eszköze? Nem tudta senki, hogy a németek és a franciák nem bennünket, hanem saját magukat akarják gazdagabbá tenni? Nem volt világos, hogy az EU-ban az első perctől kezdve jelen

volt az igény a nemzetek eltiprására és egy nemzetek feletti Európa megteremtésére?

Nyilvánvalóan tudták, legalábbis az értelmesebbje, vagy azok, akik nem dőltek be az EU-mítoszoknak és látták a realitásokat. De mégis mentünk az EU-ba, mert a magyar kapitalizmus így látta gazdaságilag biztosnak saját uralmát.

Volt más szempont is. Az EU-tagság háttérrel adott a magyar nagytőkének is, a MOL-nak, az OTP-nek a kelet-európai terjeszkedésére. Ma ez azt jelenti, hogy a magyar tőkeosztályban igenis komoly hívei vannak annak, hogy bármi áron, de maradjunk bent az EU-ban, és még véletlenül se tegyünk érdemi lépéseket az új világrendet hirdető BRICS-államok felé. A magyar-orosz és a magyar-kínai viszony is maradjon meg a gazdasági együttműködés szintjén és ne közeledjünk az általuk képviselt civilizáció felé.

Úgy tűnt, hogy mindenki jól jár, ha érnek is bennünket sérelmek, azok elenyészőek az előnyökhöz képest. A helyzet gyökeresen megváltozott a 2008-as válság kirobbanásakor. Világossá vált, hogy a kapitalizmus soha nem látott mélységű válságba került. Világos lett az is, hogy Amerika átlöki a válságot az EU-ba, az EU pedig igyekszik tovább lökni az új EU-tagokra, köztük Magyarországra. Világossá vált az is, hogy a 2007-es lisszaboni szerződés aláírásával belementünk abba, hogy az EU nemzetek feletti intézményei uralkodjanak felettünk.

Sokan azt hitték, hogy az EU nem gondolja komolyan, és nem eszik olyan forrón a kását. De komolyan gondolta! Az Európai Parlament hatalmi tényező lett. 2017-ben felállították az Európai Ügyészséget. Az Európai Bizottság módszeresen megkerüli az EU alapokmányait, durván beavatkozik más államok, így Magyarország belügyeibe.

Mindezt nem lehetett tudni? De, lehetett! A magyar elit el kezdte bírálni az EU-t, sőt a Fidesz-kormányok felvállalták a nyílt konfliktust is. De az eredendő bűn-

höz, aminek az EU-tagság is a következménye, mindenki ragaszkodik.

A konzervatív elit ragaszkodik az EU-hoz. Abban hisz, hogy meg lehet reformálni. Ennek útját abban látják, hogy a patrióta erőknél győzniük kell saját országaikban és ezt követően „meg lehet hódítani Brüsszelt”.

A liberálisok pedig eleve belemennek a nemzetek feletti kormányzásba. A cél egyértelmű: minden akadályt fel kell számolni a tőke útjában, s ha a tőke akadálytalanul kifejtheti hatását, akkor a kapitalizmus megmenekül. A kapitalizmus megtartása fontosabb, mint a nemzeti függetlenség.

Ma Magyarországon a liberálisok nincsenek hatalmon. Óriási szervezkedés folyik a hatalom megszerzésére, de kérdéses, hogy sikerül-e nekik. Nem lehet kizárni, de nem lehet rá mérget venni.

Ma a kapitalizmus működését egy államkapitalista modell biztosítja. Az állam a liberális és konzervatív felfogásban is fontos szerepet játszik, hiszen az állam biztosítja a tőkés uralom jogi, szervezeti kereteit, biztonságát, működését.

Az államkapitalizmusban, így Magyarországon is, az állam beavatkozik a piaci folyamatokba. Az Orbán-kormány azt ismerte fel, hogy az eredendő bűnt valahogyan orvosolni kell, ha el akarják kerülni a szociális konfliktusokat.

Ennek jegyében ismét állami tulajdonba vették a bankokat, az energia- és vízellátást, és más stratégiai ágazatokat. Nagy állami programok indultak, melyek lökést adnak az építőiparnak. Az ország jelentős összegeket költ a fegyverkezésre, összekötve nyugati hadiipari együttműködési konstrukciókkal. Az infláció társadalmilag veszélyes növekedésének elhárítására olyan rendkívüli lépéseket tesz, mint a rezsicsökkentés vagy az árstopok.

Az államkapitalista modell kibírta a covid nyomását, az azt követő gazdasági válságot. A 2022 óta tartó háború és a nyugat magatartásának drasztikus megváltozása Magyarországgal szemben azonban jelentősen szűkíti a rendelkezésre álló anyagi forrásokat és növelik a feszültséget a társadalom minden területén. Az is látszik, hogy a liberális nyugat rászánta magát

arra, hogy bármi áron, de leszámol minden olyan politikával, ami akadályt gördít a liberális politika, a tőke akadálytalan uralma elé.

A jelenlegi patrióta elit nem mondott le az államkapitalista modelltől további működtetéséről. A gazdaságban megbízható támogatást jelent a Kínával való gazdasági és pénzügyi együttműködés. Kína láthatóan érdekelt a magyar stabilitás fenntartásában.

Csen Ven-csing, a Kínai Kommunista Párt Politikai Bizottságának tagja májusban nyilván nem véletlenül látogatott Budapestre. A kínai fél igyekezett tisztázni, hogy fenyegeti-e veszély a stabilitást. Jó döntés volt, hogy a miniszterelnök személyesen tárgyalt vele.

Vietnam kevésbé fontos a magyar stabilitás szempontjából, de nem elhanyagolható. A Phan Đình Trạc, a Vietnami Kommunista Párt Politikai Bizottságának tagja, a Központi Bizottság titkára vezette magas szintű delegáció látogatása nyilván hasonló célokat követett. Nem volt egészen szerencsés, hogy nem a Fidesz vezetői fogadták, hanem a Illés Boglárka külügyi államtitkár.

Az Oroszországgal való pragmatikus viszony teszi lehetővé az orosz energiaiimport folytatását. A szorosabbá vált magyar-amerikai viszony nyilván több kérdést vethet fel az orosz félben, és egyelőre nem látni, hogy a magyar kormány milyen válaszokat ad erre. Remélhetőleg nem sérül a számunkra előnyös magyar-orosz kapcsolat.

A liberálisok hevesen támadják az államkapitalista modellt. Fontos látni, hogy nem csak a Fideszről van szó, hanem a liberalizmus ellenes államkapitalista modell elutasításáról.

Munkáspárti szemmel nézve a mi véleményünk azonban más. Az államkapitalista modell is kapitalizmus, és mi a tőkés rendszer ellen vagyunk, és a jövőt a szocializmusban látjuk.

Ugyanakkor tény, hogy az államkapitalista modell gyakran kedvezőbb feltételeket biztosít a dolgozó osztályoknak, mint a liberális. Nem kétséges, hogy a dolgozó osztályok élete is javult az elmúlt másfél évtizedben. A szakszervezetek tevékenységét ugyan számos

körülmény nehezíti, de a kormányzat igyekszik megállapodásra jutni velük a bérkérdésekben.

Még valamit látnunk kell, amiért Lenin hívta fel a figyelmet. Az államkapitalista modell szinte a kapitalizmus „utolsó állomása”. Azt követően a szocializmus jön. A tőkeellenes erőknél könnyebb a szocializmust kivívni, amikor jelentős a tőkés állami tulajdon. Könnyebb az állami tulajdont társadalmi tulajdonba venni, mint a külön álló magáncégeket. Könnyebb a profitérdekekre épülő operációs rendszert az emberek érdekében épülő szoftverrel kicserélni. Az eredendő bűnt nem lehet jóvá tenni, de lehet egy jobb rendszert teremteni.

Ünnepi Könyvhét kérdőjelekkel

Az Ünnepi Könyvhét lassan egy évszázada a magyar könyvbárátok népszerű eseménye. Az elsőt még 1929 májusában rendezték. Nem kisebb személyiség, mint gróf Klebelsberg Kunó válás- és közoktatásügyi miniszter nyitotta meg. Olyan irodalmi nagyságok szerepeltek, mint Kosztolányi Dezső, Babits Mihály, Móricz Zsigmond.

Az Ünnepi Könyvhét mind a mai napig irodalmi, művészeti, sőt szélesebb társadalmi, közéleti esemény. Az idén kilencvenhatodik alkalommal rendezték meg Budapesten.

Az idei rendezvény a szokásosnál is nagyobb volt, a Vörösmarty tértől a Duna korzóiig húzódtak a könyvkiadók sátrai. Apropos, könyvkiadók! Ki gondolná, hogy kis hazánkban ezer-ezeregyszáz kiadó működik, tehát majdnem bárki adhat ki könyvet? Évi 8-10 könyvnél többre persze csak 150 kiadó képes.

Nagy kérdés, hogy kell-e ennyi kiadó, de mint mindent a kapitalizmusban, ezt is a piac, a pénz dönti el. A mostani Könyvhét kiállítóit és a kiadott könyveket nézve, elmondható, hogy a mennyiség nem jelent egyben minőséget is.

A pultokon rengeteg könyvet állítottak ki, régieket és újakat. Sőt, mondhatjuk, főleg régieket. Régen azt tüntették fel, hogy melyek a vadonatúj könyvek, most inkább azt hirdették, hogy 10, 20 vagy éppen 50 százalékos kedvezménnyel árulják. Sok új könyv jelent meg 2025-ben, egy részük éppen a könyvünnepre, de nehéz volt megtalálni őket.

Könyv valóban rengeteg jelenik meg. A 2023-as adatok szerint 16 ezer művet adtak ki 36 millió példányban. A könyvek átlagos példányszáma 2320 volt.

Könyv rengeteg van, de a piac törvénye itt is diktál. Mindegy kiadnak, ami nyugaton divatos, vagy is része a globalizált könyvforgalomnak. Ennek jelentős része érdektelen, mondjuk meg őszintén, kultúra romboló pocskék mű. De ennek ellenére megjelenik!

Komoly gond a drágaság. A könyvárak minden évben emelkednek. Az idei rendezvényen a Libri által ajánlott szépirodalmi művek közül 117 ára volt 4500 forintnál magasabb, 80 volt 2500-4500 forint között, és csak 7 könyv volt ennél olcsóbb. És ez igaz más műfajokra is.

A könyvpiac jelentős. 2023-ban 64,2 milliárd forint volt a könyvpiac becsült értéke. A kiadók panaszkodnak, mert drasztikusan emelkednek a kiadás költségei, közben egyre kevesebben vásárolnak könyvet. Egy 2020-as felmérés szerint 2020-ban a felnőtt lakosság 13%-a olvasott rendszeresen (legalább hetente), míg 2005-ben 25%-uk olvasott rendszeresen. És most tessék figyelni! 1989-ben, a rendszerváltás előtt ez az arány 35 százalék volt. Gond az is, hogy a hasznát a nagy könyvkereskedők viszik el.

Mindenesetre szembe kell tennünk, hogy a 9,2 milliójús Ausztria könyveladása legalább ötszöröse a magyarnak, pedig az árak és a költségek ott is növekednek.

A könyveket nézve, elgondolkodik az ember: hova lettek a szép könyvek? A legtöbb könyv tördelése, papírja, kötése igénytelen. Az sem meglepő, hogy sok könyvet a nyugati licenc alapján adnak ki. De ettől ezek nálunk is ugyanolyan rondák, mint nyugaton.

Sok érdekes könyvet lehetett látni a pultokon. A politikai harc itt is érződött. Több könyv jelent meg, amelyek bírálják az Orbán-kormányt. Ágh Attila „Az Orbán-rezsim kudarca az uniós elnökségben” című könyve is ide tartozik. Fellegi P. Tamás „Magyar Péter – miért éppen ő?” címmel irt könyvet. Nem túl sikeres vállalkozás a tiszások népszerűsítésére, legalábbis nem álltak az emberek hosszú tömött sorokban. Azt mindenképpen jelzi, hogy a tiszásoknak erre is van pénzük, de a pénz nem minden, érteni is kell hozzá.

A politikai könyvek kínálatában továbbra is sok mű van a szocializmus történetéről. Most két kötetben is igyekeznek „leleplezni” a Tanácsköztársaságot. Csunderlik Péter „A Vörös Tatárjárás” című könyve arról ír, hogy a Horthy-korszakban hogyan vélekedtek a Tanácsköztársaságról.

Érdekesnek ígérkezik viszont Bihari Dániel műve, amely „A tatárjárás – Magyarország élet-halálharca” címet viseli. Ez kevésbé ismert téma a közvélemény előtt.

Nagyon szép kiadásban és új fordításban jelent meg Stendhal Vörös és fekete regénye. Érdemes megvenni. Csurka István műveit is kiadták, olvashatók a MIEP lapjában, a Magyar Fórumban hetenként megjelent írásai is. A nyári szünetre jó kikapcsolódás a cseh Bohumil Hrabal műve, a „Véres történetek és legendák.”

A könyvhetekből az idősebb nemzedékek nem egyet maguk is megélték és emlékeznek a szocializmus könyvheteire.

A könyvet akkor is el kellett adni, de a könyvhét inkább ünnep és bemutató volt, és csak kisebb szerepe volt az üzletnek. A mostani rendezvény az üzletről szólt, aminek a könyv csak tárgya, eszköze volt.

A szocializmus idején mindenki várta a könyvheti újdonságokat. A magyar versek évenkénti antológiáját azok is várták és megvették, akik egyébként nem voltak nagy verskedvelők. Sok könyvheti újdonságot gyakran a pult alól árulták, akkora volt az érdeklődés. A média reklámozta az új műveket. Most a kiadók maguk reklámozzák a saját termékeiket. Akinek több a pénze, több helyütt jelenik meg, akinek meg nincs, az magára vessen.

A kapitalizmus nem tett jót a könyvnek. Áruvá tette, amit ugyanúgy árulnak, mint a nyári ruhát a boltokban. Sok ruhát, és sok könyvet legyártanak, akciók is vannak, aztán mennek a zúzdába.

A minőség se itt, se ott sem döntő, az ár számít. Egy könyvet nem a minősége tesz sikerkönyvvé, hanem a könyvkereskedő, amely sikernek nyilvánítja, költ a reklámjára, kinyom a piacról más könyveket.

A drága könyvet a szegényebb rétegek aligha engedhetik meg maguknak. Akinek meg van pénze, nem biztos, hogy könyvre költi.

A tőke átalakította a könyvkereskedelmet is. Régen a Váci utcában négy könyvesbolt volt, ma egy sincs. A könyv bekerül a plázákba, egy áru lett a többi mellett.

Becsüljük meg a könyvet! Hogy mondta Juhász Gyula? „A lélek hőmérője: a könyv. Mondd, meg mit olvasol és megmondom: mi vagy. Megmondom mi az akaratod, célod, vágyad, álmod.”

Az európaiság – a baloldal betegsége

Szerző: Nil Malyguine, a Svájci Kommunista Párt Központi Bizottságának tagja

A Massimiliano Ay vezette Svájci Kommunista Párttal szorosan együttműködik a Magyar Munkáspárt. Örömmel közöljük Nil Malyguine beszédét, amelyet április 25-én a moszkvai II. Nemzetközi Antifasiszta Fórumon mondott el.

Az egyesült Európa álmának kétségtelenül hatalma van az emberek elméje felett. Valóban nehéz azt mondani, hogy a közös európai otthon eleve rossz dolog. Ki ne akarna egy határok nélküli kontinensen élni, ahol Moszkvától Lisszabonig szabadon és korlátozások nélkül lehet utazni? Ki ne akarna olyan kontinenst, ahol mindenki együttműködik a kollektív biztonságban, senkit sem hagyva ki?

Kétségtelen, hogy az egyesült Európa elvont eszménye népszerű, sőt sok szempontból lenyűgöző. Az eszmék világából az anyag világába lépve azonban fel kell tennünk magunknak a következő kérdést: képes-e a mai Európai Unió megtestesíteni ezt az eszményt?

A válasz egyértelmű és vitathatatlan: az Európai Unió nem testesíti meg a közös európai otthon magasztos eszméit, soha nem volt és soha nem is lesz képes rá. És mindezt egy egyszerű okból: az imperializmusból sohasem fog megszületni az egyenlőségen és szolidaritáson alapuló közösség

Az Európai Unió imperialista jellege kezdettől fogva nyilvánvaló volt. Ezt bizonyítja a Jugoszlávia elleni háború, amelynek célja az volt, hogy feldarabolja majd meghódítsa Jugoszláviát. A Szíria és Líbia elleni agresszió ugyanezt mutatja, nem is beszélve a 2014-es kijevi erőszakos puccsról, vagy az Afrika nagy részére rákényszerített neokolonialista kapcsolatokról. Sok más példa bizonyítja az Európai Unió agresszív és terjeszkedő jellegét. Látni kell azt is, hogy az EU és a NATO mára két függet-

len, de egyre integráltabbá váló testület lett, amelyek célkitűzései gyakorlatilag nem különböznek egymástól, és ez az azonosság évről évre nő.

A belpolitikai fronton sem jobb a helyzet. Az Európai Unió egyszerűen nem biztosítja azokat a demokratikus mechanizmusokat, amelyek lehetővé tennék annak belső megreformálását. Az Európai Parlament egy tisztán dekoratív struktúra, míg a valódi hatalom az irányító testületekben összpontosul, amelyek a tagállamok és az európai polgárok ellenőrzésén kívül maradnak. Különösen igaz ez az Európai Bizottságra, amelynek elnöke, mint ismeretes, Ursula von der Leyen.

Az európai baloldal nagy része továbbra is a közös európai otthon romantikus mítoszában él, annak ellenére, hogy ennek tarthatatlansága még a felszínes elemzés számára is nyilvánvaló.

Az európai szociáldemokrácia fanatikus Európa-pártisága nem meglepő, elvégre a marxizmus-leninizmus klasszikusai bőségesen figyelmeztettek minket a burzsoá baloldal köpönyegforgatására. A marxista politikai erők meggyőződéses, egyre inkább passzív és kritikátlan ragaszkodása az európai otthon eszméjéhez azonban sok kérdést vet fel.

A nyugat-európai kommunista mozgalom jelentős része már az 1956-os magyarországi és 1968-as csehszlovákiai ellenforradalmi felkelések felszámolása után elhatárolódott a Szovjetuniótól, Opportunista módon abban a reménykedtek, hogy országaikban a reformista fellépéssel nagyobb sikert tudnak elérni.

Valójában azonban ez az út mint ideológiailag, mint politikailag is egy halva született koncepcióhoz vezetett. Azt gondolták, hogy lehetséges megteremteni a szocializmus olyan európai útját, amely elszakad a Szovjetuniótól és az általa vezetett nemzetközi kommunista mozgalomtól. Ez az áramlat hozta létre az évtizedek során a revizionista eurokommunista platformot, amely a mai európai kommunista mozgalom szerencsétlenségeinek gyökere.

Az Európa-párti álm már az Európai Unió megszületése előtt is súlyos kárt okozott. Mihail Szergejevics Gorbacsov gyermeki naivitással hitt a közös európai otthonban, ezért lebontotta a Varsói Szerződést. Mindez láncreakciót váltott ki, amely a Szovjetunió összeomlásához, a szocializmus és az egész emberiség korszakos katasztrófájához vezetett. Mihail Gorbacsov maga is elismerte, hogy úgynevezett új politikai gondolkodását az eurokommunizmus ihlette.

Az eurokommunista felfogás a Maastrichti Szerződés és az Európai Unió megalapítása után sem értette meg, hogy a történelem radikálisan megváltozott. Nem értik, félreértelmezik a nemzetek feletti intézményeket, nem fogják fel, hogy ezeket nem lehet megreformálni. Ezek nem több szabadságot adnak a politikai cselekvéshez, hanem ellenkezőleg elfojtják azt.

Ezt a félreértelmezést tükrözi az Európai Baloldal és a különböző tagállamok (sőt a nem tagok, mint a svájci Munkáspárt esetében) erőinek politikai blokkja, amelyet az az illúzió egyesít, hogy meg tudják reformálni a megreformálhatatlant. Az egységes Európa mítosza ismét erősebb, mint a valóság anyagi elemzése.

Az Európai Baloldal Európa-betegsége egyre nyilvánvalóbbá vált annak mértékében, ahogyan a multipolarizmus előre tör. Ők is látják Kína felemelkedést, de elfogadták az „egyenlő távolság” teóriáját. E szerint egyenlő távolságra akarnak lenni Washingtontól és Pekingtől is. Ez az új jelszó lényegében a régi trockista jelszó ismétlése. A trockista árulók azt hirdették, hogy „se Moszkva, se Washington.” A lényeg nem változik. A látszólagos semlegesség akkor is, ma is az euroatlanti imperialista uralmat erősíti.

Ennek az európai baloldalnak az opportunizmusa kirívóan nyilvánvalóvá vált az orosz fegyveres erők ukrajnai különleges katonai műveletének megkezdése után. Az eurokommunisták közvetlenül vagy közvetve, de támogatják az ukrán nácizmust és a Brüsszel által támogatott háborús politikát. Véletlenül vagy nagyon is tudatosan „félreértik” az orosz katonai beavatkozás alapvetően antiimperialista jellegét. Félreértelmezik a konfliktus mély gyökereit, tagadják, hogy a kiváltó ok az EU és a NATO expanziós céljaiban található. Mindez azt mutatja, hogy ezek az úgynevezett kommunisták ma már teljesen képtelenek befolyásolni a valóságot, sőt már a kritikus elemzésre sem képesek.

Ma az Európai Unió egy kiméra (mint a görög mitológia nőstény szörnyetege az oroszlánfejű, kígyófarkú és vadkecske testű Khimaira), amely gyakran etikátlan, erkölcsstelen elemeket próbál szintetizálni

förtelmes formákban. Megszállottan hirdetik a nemi kisebbségek jogait, ugyanakkor teljesen elvetik a szociális jogokat és a munkásosztály valóságos érdekeit.

A zöld iparmentesítés valóban abszurd módon kombinálódik a megalomán újrafegyverzési tervekkel. Olyan „antifaszizmust” hirdetnek, amely semmiben sem kapcsolódik a II. világháború tényleges antifaszista harcához. Ma ezt az „antifaszizmust” használják fel a hazafias politikai erők ellen. Az ukrán neonácizmust viszont szívesen látják az európai otthonban.

Az európai vezetés oroszellenessége a világot a harmadik világháború felé löki. Az Oroszország szíve elleni támadást évtizedek óta tervezték, s ehhez Ukrajna „hasznos idiotáit” használták fel. Ez nem egyszerűen agresszió, ez támadás az orosz civilizáció ellen, kísérlet a multipolarizmus feltartóztathatatlan előretörésének megállítására, amelynek élén a szocialista Kína áll. Az euro-atlanti imperializmus felismeri, hogy új és egészségesebb erők fogják átvenni a világ irányítását.

Ezért minden magát kommunistának és marxista-leninistának nevező európai politikai erőnek kötelessége, hogy minden erővel szembeszálljon a brüsszeli tervekkel, minden háborús törvényt vagy kezdeményezést blokkoljon, megtegyen minden azért, hogy országaik kilépjenek az Európai Unióból és a NATO-ból. Itt az ideje felébredni az európai álomból, jobban mondva rémálomból.

Ünnepi Könyvhét kérdőjelekkel

Üzlet vagy kultúra? Tömegkultúra vagy minőség? Mi a fontos, az ember vagy a pénz? Ezek a kérdések az idei Könyvhéten is lépten-nyomon felmerültek. Láttunk már jobbat, szebbet, de fontos, hogy az Ünnepi Könyvhét hagyománya él. Hamarosan megéljük a 100. Könyvhetet.

